

relsen af Lejligheden, har man ment, at de maatte medregnes for saa vidt, hvorved man kom til, at, naar Lejligheden, hvis man saa bort fra Loftsværelserne, var under det i Loven bestemte Maal, kunde den blive afgiftspligtig, fordi den ikke kunde taale det Paalæg af Areal, som Loftsværelserne gav, uden at komme op over den Grænse, som var sat i Loven. Om Rigtigheden af denne Fortolkning, som Administrationen hidtil har fastholdt, kan der selvfølgelig tvistes. Spørgsmaalet har ikke været bragt for Domstolene. Jeg skal ikke udtale mig om, hvad de mulig maatte mene; men jeg maa erkende, at Tvivl kunde rejses, og at det kan være rigtigt at give Ordene en videre Fortolkning saaledes, at Bestemmelsen i Forordningen af 1802 om, at Loftsværelser ikke medregnes, ogsaa kom til at gælde efter Lovene af 1873 og 1893, saa at disse Værelser ikke medregnes, naar der er Spørgsmaal om at beregne Udstrækningen af Smaaboliger. — Den næste Bestemmelse i Lovforslaget gaar ud paa Fastsættelse af Bygningsafgiften for Pakhuse. Med Hensyn hertil have vi den Bestemmelse i Forordningen af 1802, at der skal svares en lavere Bygningsafgift af særskilte Pakhuse, og dette Udtryk „særskilte Pakhuse“ er da yderligere forklaret derhen, at Pakhuset for at kaldes særskilt ikke maa være indbygget i nogen anden Bygning. Ved administrativ Fortolkning har man slaaet fast, at naar et Pakhus, der i øvrigt var særskilt, havde Forbindelse gennem en Dør med en anden Bygning, ophørte det at være særskilt og maatte saa svare den højere Bygningsafgift. Ogsaa om denne Fortolkning kan der i høj Grad tvistes. Det turde være meget tvivlsomt, om dette, at man har en Dør i Pakhuset ind til den anden Del af Huset, skulde kunne gøre, at Pakhuset ophørte at være særskilt, det vil sige, at det kunde betegnes med Forordningens Ord, at være indbygget i en anden Bygning. Ogsaa her har jeg anset det for rigtigt at tage den videre Forstaaelse af Ordet. Bestemmelsen i § 4 er altsaa rettet mod den Fortolkning, som hidtil er bleven anvendt. Den Omstændighed, at Pakhuset er i indvendig Forbindelse med andre Lokaler, skal ikke udelukke det fra at faa Bygningsafgiften beregnet efter den lavere Takst, naar Pakhuset i øvrigt opfylder Betingelserne for at faa denne Begunstigelse. — Der er endelig i § 5 truffet Bestemmelse om, at denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1900, og deraf følger saa, hvad jo let forstaaes, at Bestemmelserne, som jeg har omtalt i §§

2, 3 og 4, først ville træde i Kraft fra det nævnte Tidspunkt og ikke kunne gøres gældende for Tiden, der ligger forud.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvilje. Det Spørgsmaal, som ganske vist vil paatrænge sig, naar man vil gaa til at vedtage Forslaget, er, hvilken finansiell Betydning det har. Jeg kan ikke gøre fuld Rede for, hvor stor den vil være, men jeg skal gøre nogle Bemærkninger til Vejledning med Hensyn til, hvor stort et Beløb der kan antages at være Tale om. Jeg følger i saa Henseende Angivelser om Bygningsafgiften, som jeg har haft til Raadighed for 1896. Det er nu i og for sig ligegyldigt, hvilket Aar man tager; men jeg har nu maattet lægge dette Aar til Grund. Den Gang var hele Bygningsafgiften paa Landet 962,000 Kr., men i den Relation, hvorom der her er Tale, maa der straks afdrages et Beløb af 232,000 Kr., som er den Bygningsafgift, der svares for det første af Frederiksberg — Frederiksberg svarer nemlig Bygningsafgift efter Reglerne for Købstæderne, saa at Frederiksberg ikke er at betragte som Land, naar det gælder Bygningsafgift — og endvidere af Løgstør, Nørresundby, Silkeborg og Esbjerg, som jo alle nu ere Købstæder og følgelig ikke falde ind under Loven. Det Beløb, der saa bliver tilbage, er 730,000 Kr., hvilket altsaa er det Beløb, hvori der er Tale om, at der vil fremkomme en Nedgang som Følge af, at Forslaget bliver ophøjet til Lov. Men i dette Beløb kan man endvidere fradrage Bygningsafgiften i de Kommuner, som ligge i Nærheden af København, Hvidovre, Brøndshøj, Gentofte-Ordurp, Søllerød, Sundby og Taarnby. Det er for disse Landkommuners Vedkommende givet, at den købstadlignende Bebyggelse er saa stærkt fremtrædende, at Lovens Bestemmelser her kun ville faa meget ringe Indflydelse, ja, saa ringe, at den i hvert Fald vil opvejes ved den lignende Bebyggelse, som findes uden for adskillige af de større Købstæder. Det er 114,000 Kr., som man kan lade ude af Betragtning for disse Kommuners Vedkommende, og til Rest bliver saa 616,000 Kr. Naar man nu vil spørge, hvor stor Afgang kommer der i disse 616,000 Kr., saa er det, jeg maa erkende, at jeg ikke kan opgive noget bestemt, men den Bygningsafgift, som der her er Tale om, er den, der svares af Fabrikker paa Landet, af Gæstgiverier og Møller, endvidere af alt, hvad der falder ind under Begrebet Lyststeder i den Forstand, hvori dette Ord bruges i Forordningen af 1802, det vil